

Arrest

nr. 139 681 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CORNELIS, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 april 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) trof op 7 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 14 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2014 werd ingediend door:

Naam: Z.(...)

Voornamen: A.(...) R.(...)

Nationaliteit: Libische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen'

2 worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3 worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven RSZPPO dd. 31.03.2014 waaruit blijkt dat ze kindergeld ontvangt: echter, aangezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- fiche 281.10 (2013) (E2C bvba): gezien uit het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 20.12.2013, kunnen deze bestaansmiddelen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

-fiche 281.10 (2013) (Sociaal Fonds voor de Uitzendkrachten): uit dit document, aangevuld met gegevens van het administratieve dossier, blijkt dat de referentiepersoon in 2013 enkele dagen tewerkgesteld was via uitzendarbeid

I flch@281.13 (2013) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2013 werkloosheidsvergoedingen ontving voor een totaal bedrag van €9823,85

Zowel de tewerkstelling bij E2C bvba als de enkele dagen tewerkstelling via uitzendwerk in juli en oktober 2013 kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, nu hij wel degelijk het bewijs kan leveren dat zijn echtgenote met wie hij zich wil vervoegen, mevr. C.(...) F.(...), actief op zoek is geweest naar werk.

Mevr. F.(...) heeft echter te kampen gehad met medische problemen (zie stuk 3), waardoor haar zoektocht naar werk enige vertraging heeft opgelopen. In januari 2014 is zij met spoed opgenomen en is haar appendix verwijderd, in juni 2014 heeft zij een gastric bypass laten uitvoeren. Na het herstel van haar operatie heeft mevr. F.(...) deze zoektocht echter meteen verder gezet. Verzoeker voegt hiervan het bewijs toe, met name de sollicitaties dewelke mevr. F.(...) per email verstuurdde, de reacties die zij hierop mocht ontvangen alsook de feedback vanuit verschillende interim- en HR kantoren (zie stuk 4). Verzoeker is bijgevolg van mening dat ook de periode tijdens welke zijn echtgenote een werkloosheidsuitkering ontving, mee in aanmerking dient te worden genomen in de beoordeling van haar bestaansmiddelen.

De inspanningen van de echtgenote van verzoekster hebben bovendien hun vruchten afgeworpen, nu zij inmiddels via Synergie tewerk is gesteld bij Webhelp met wekelijkse contracten. Zoals blijkt uit de bijgevoegde verklaring van Synergie dd. 05/11/2014, maakt mevr. F.(...) kans op een vaste indiensttreding indien zij van Webhelp een positieve evaluatie krijgt (stuk 5). Actueel heeft mevr. F.(...) een inkomen van € 1.560,00. Zij ontvangt tevens kinderbijslag voor haar 2 minderjarige kinderen ten belope van € 411,06 per maand (stuk 6). Zodoende beschikt de echtgenote van verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de bestreden beslissing louter is geënt op de motivering dat verzoeker niet aantoont dat zijn echtgenote (de referentiepersoon) actief op zoek was naar werk, terwijl inmiddels het bewijs voorligt dat zij wel degelijk voldoende inspanningen heeft geleverd in het zoeken naar een job en inmiddels ook via wekelijkse contracten is tewerkgesteld bij Webhelp, is verzoeker van oordeel dat niet alleen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is geschonden, doch ook artikel 3 van de Wet Formele Motivering. Dit artikel bepaalt immers dat de motivering afdoende moet zijn. Nu het bewijs voorligt dat (de echtgenote van) verzoeker wel voldoet aan de voorwaarde „stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen“, is het motief dat aan de grondslag ligt van de negatieve beslissing uiteraard niet afdoende.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden zodat door verwerende partij kan worden nagegaan of verzoeker tevens voldoet aan de overige voorwaarden zoals vooropgesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Dit wetsartikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een afdoende wijze (RvS 22 september 2008, nr. 186 388).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt in de eerste plaats uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.4. Verder wordt in de beslissing verwezen naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).

Verzoeker is de echtgenoot van een Belg en behoort dus tot de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 11 april 2014 bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote. Bij die gelegenheid werd aan verzoeker gevraagd om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 11/07/2014 de volgende documenten over te leggen: (...) bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor betrokkene, geldig paspoort, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg”*. Verzoeker legde op 16 juli 2014 verklaringen neer van de Liberale Mutualiteit, 2 inkomensfiches van het inkomstenjaar 2013, een document van het ABVV betreffende de werkloosheidsuitkeringen van 2013 en een document van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten (RSZPPO) betreffende de kinderbijslag.

2.6. De gemachtigde van de minister besloot dat de inkomsten uit de inmiddels stopgezette tewerkstelling niet in overweging konden worden genomen. Daarnaast stelde de gemachtigde van de minister vast dat de werkloosheidsuitkering conform artikel 40ter, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kon worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen aangezien de beperkte tewerkstelling uit 2013 bij E2C bvba en het uitzendwerk niet konden worden aanvaard als bewijs van actieve sollicitatie. De kinderbijslag kon tenslotte als vorm van aanvullende gezinsbijslag evenmin in overweging worden genomen.

2.7. Verzoeker betwist in zijn eerste middel niet dat de inkomsten uit de summiere tewerkstelling van 2013 niet in overweging konden worden genomen. Verzoeker tracht in zijn middel voornamelijk aannemelijk te maken dat de Belgische referentiepersoon steeds inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken. Hierbij wordt gewezen op het feit dat de echtgenote van verzoeker tijdelijk verhinderd werd om medische redenen en dat zij thans wel uitzendarbeid verricht. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift stavingsstukken toe die hierop betrekking hebben (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

2.8. De Raad stelt echter vast dat uit niets kan worden opgemaakt dat verzoeker deze elementen aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had voorgelegd. De Raad kan op deze stukken, die verzoekster ter terechtzitting met bijkomende loonbrieven aanvult, dus geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Verzoeker kan onmogelijk een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing of een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aantonen door zich op deze nooit eerder voorgelegde documenten te steunen.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Verzoeker kreeg samen met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker meent dat bij het nemen van deze beslissing geen, of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn echtgenote, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Schending van art. 8 EVRM

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Verzoeker legt „ernstige en bewezen motieven” voor dat hij een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM.

In concreto dient conform de vaste rechtspraak van het EHRM immers een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds: “De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds.” (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komt hierbij een beoordelingsvrijheid toe.” (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Verzoeker toont aan dat een eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging geenszins werd gemaakt.

Toets aan art. 8 EVRM

Gezinsleven

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit het gezinsleven in van verzoeker met zijn Belgische partner mevrouw F.(...), met wie hij intussen ruimschoots twee jaar en één maand een relatie onderhoudt, gehuwd is en inmiddels wettelijk samenleeft, alsook het gezinsleven van verzoeker met haar twee kinderen, voor wie hij inmiddels een vaderfiguur vormt en met wie hij een hechte band koestert.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

Geen gerechtvaardigde inmenging

In casu dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om het recht op gezinsleven van verzoeker te ontwikkelen en te handhaven.

Het bestaan van deze verplichting geschiedt aan de hand van de “fair-balance”-toets. Deze “fair-balance”-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, dewelke alleszins niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze afweging houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van het individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen oordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, Rees v. The United Kingdom.)

In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 321 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM daarenboven geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker onmogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al

dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ... (RVV 23 februari 2011, nr. 56521).

Verzoeker onderhoudt met zijn Belgische echtgenoot reeds een relatie van twee jaar en één maand. Op 17/12/2013 besloten zij in het huwelijk te treden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kaatsheuvel (Nederland). Daarnaast heeft verzoeker intussen ook een hechte band opgebouwd met de kinderen van zijn echtgenote (zij heeft een zoon, genaamd F.(...) C.(...), geboren op 08/01/2002 en een dochter, F.(...) Z.(...) N.(...) geboren dd. 19/02/2004)."

2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.12. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.13. Verzoeker woont samen met zijn echtgenote zodat het bestaan van een gezinsleven op Belgisch grondgebied kan worden vermoed. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging onder de vorm van een 'fair balance'-toets. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*). In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.14. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen, een overmatige belasting van de bijstandsstelsels te vermijden en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. De Belgische wetgever heeft om die reden voorzien dat de partner van een Belg conform artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet dient aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bepalingen vormen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in geslaagd is het bewijs te leveren dat zijn echtgenote over voldoende middelen van bestaan beschikt,

waardoor de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon besluiten het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Verzoeker beweert dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst en dat van zijn Belgische echtgenote en haar kinderen niet kan worden verlangd dat zij hem naar Libië volgen. Verzoeker toont de beweerde afwezigheid van bindingen met zijn herkomstland geenszins concreet aan en de verwijderingsmaatregel heeft geen betrekking op de Belgische leden van het gezin. Bovendien hoeft het bestreden bevel niet noodzakelijk aanleiding te geven tot een definitieve verwijdering van verzoeker. Het bevel heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of dat hij een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Verzoeker toont niet aan dat zijn private belangen opwegen tegen de belangen van de overheid. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN